

Klop aan de deur

John Howe

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 26

1. Het lied van de engelen	Archibald Alexander
2. Hoe lees ik de Bijbel?	Thomas Watson
3. De menswording van Christus	Thomas Boston
4. Stervensgenade	William Bridge
5. Levend en dood geloof	John Newton
6. Niets zonder God	Jonathan Edwards

Jaargang 26 – nummer 7 – juni 2024

Toelichting foto omslag:

Zelfs de weduwe bij de onrechtvaardige rechter kreeg wat ze vroeg, in de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter. Hoe vaak zal ze aangeklopt hebben bij hem? Haar volhardendheid maakte dat hij haar schonk wat ze vroeg. Hij deed het uit angst dat ze hem misschien anders nog in het gezicht zou slaan. Hoeveel te meer zal de Heere onze God, gedreven door Zijn liefde en genade, niet luisteren naar hen die van Hem zijn. Zijn Woord biedt ons tal van deuren om op te kloppen, in de vorm van Zijn beloften. John Howe moedigt ons aan om vasthoudend en volhardend aan te kloppen bij Hem, om wie Hij is, om wat Hij zegt, opdat Hij ook zal doen wat wij Hem vragen.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Sermon VII

Bron: The whole works of the rev. John Howe, Vol. VI (Londen: 1822)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website:

www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Klop aan de deur

En Hij zeide ook een gelijkenis tot hen, daartoe strekkende, dat men altijd bidden moet, en niet vertragen; zeggende: Er was een zeker rechter in een stad, die God niet vreesde, en geen mens ontzag. En er was een zekere weduwe in dezelfde stad, en zij kwam tot hem, zeggende: Doe mij recht tegen mijn tegenpartij. En hij wilde voor een lange tijd niet; maar daarna zeide hij bij zichzelf: Hoewel ik God niet vrees, en geen mens ontzie; nochtans, omdat deze weduwe mij moeilijk valt, zo zal ik haar recht doen, opdat zij niet eindelijk komt, en mij het hoofd breekt. En de Heere zeide: Hoort, wat de onrechtvaardige rechter zegt. Zal God dan geen recht doen aan Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen?

Lukas 18:1-7

Het is niet mijn bedoeling u een bepaalde uitleg van deze gelijkenis te geven. De betekenis ervan wordt namelijk voldoende duidelijk in de toepassing die onze Verlosser maakt. Het enige wat ik op dit moment zal doen, is u zo beknopt mogelijk de kracht laten zien van de redenering van onze Zaligmaker naar aanleiding van de vasthoudendheid en het succes van deze weduwe. Hij wil ons aanmoedigen God voortdurend te zoeken in het gebed en daarin niet te verflauwen. Zijn redenering is zeer sterk en overtuigend als we de volgende twee dingen in oenschouw nemen.

Ten eerste, de weduwe in de gelijkenis en Gods uitverkorenen hebben een vergelijkbare reden om hun zaak te bepleiten.

Ten tweede, de argumenten waarmee de uitverkorenen tot God komen, zijn vele malen sterker dan de argumenten die de weduwe in de gelijkenis aanvoert. Daarbij moeten we begrijpen dat Jezus deels *a priori* redeneert (van algemeen naar specifiek) en deels *a fortiori* (als iets in de ene situatie geldt, geldt het des te meer in de andere situatie). Ik wil graag uitleggen waarom deze redeneringen zo krachtig zijn.

Na deze twee punten behandeld te hebben, passen we het geheel toe.

1. Vergelijkbare redenen

Laten we eerst overdenken welke redenen de weduwe in de gelijkennis en Gods uitverkorenen hebben om hun zaak te bepleiten. Deze overeenkomst tussen beide gevallen wordt duidelijk uit de volgende vier overwegingen.

In beide gevallen is er nood. We krijgen de indruk dat de weduwe met een zeer beklemd gemoed naar de rechter gaat, hoewel dat niet zo uitdrukkelijk wordt gezegd. Het lijkt erop dat ze erg bedroefd was en dat haar groot onrecht was aangedaan. Zo is het ook met de uitverkorenen van God. Zij worden vaak gekrenkt en ondervinden veel onrecht van deze boze wereld waarin ze leven. Als deze onrechtvaardige aardse rechter al bewogen werd door de nood van deze smekeling, dan is er veel reden om aan te nemen dat de benauwdheid van de uitverkorenen de hemelse Rechter zal bewegen, en dat ze verhoord zullen worden als ze in hun benauwdheid tot de hemel roepen.

Beide gevallen zijn rechtmatig. Alles wijst erop dat de zaak van de weduwe terecht was. Ze komt naar de rechter met de vraag of hij haar recht wil doen in het geschil met haar wederpartij. Zij kwam een rechtmatige zaak bepleiten en het enige wat ze verlangde, was dat haar recht zou worden verschaft.

Er is ook sprake van gerechtigheid in de andere zaak. 'Alzo het recht is bij God verdrukking te vergelden aan hen, die u verdrukken; en u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring van de Heere Jezus van de hemel met de engelen Zijner kracht' (2 Thess. 1:6-7).

In beide gevallen is er sprake van volharding. Zou het pleidooi dan ook niet in beide gevallen succesvol zijn? De weduwe drong zodanig aan, dat de rechter wel aanvoelde dat haar klacht terecht was. Hij voelde zich genoodzaakt haar recht te doen, anders zou haar vasthoudendheid hem het hoofd breken. Ook van de uitverkorenen

wordt gezegd dat zij dag en nacht tot God roepen. Dat betekent dat hun bidden niet slechts bij vlagen gebeurt, zo nu en dan, maar dat het een doorgaand en onophoudelijk bidden is. 'Dag en nacht' omvat alle uren van een etmaal. Denkt u dan, zegt onze Verlosser, dat God hun geroep niet zal horen?

In beide gevallen bestaat er een ambtelijke verplichting om recht te doen. De persoon tot wie deze vrouw zich richtte, was een rechter in de stad. In diverse vooraanstaande steden van Israël waren rechters aangesteld op wie iedereen een beroep mocht doen. Elke zaak kon bij hen worden ingebracht en dan deed de rechter een uitspraak. Deze vrouw komt dus niet naar een persoon die niets met haar zaak te maken heeft. Zij vraagt niet om een kleine gunst, zoals ieder die in nood is een willekeurig persoon om een gunst kan vragen. Nee, ze komt naar iemand die het vanwege zijn ambt verplicht was haar recht te doen. Het heeft God behaagd Zelf ook zo'n ambt op Zich te nemen. Hij heeft Zichzelf bekendgemaakt als de Rechter van de hele aarde, zodat iedereen zou kunnen weten tot Wie hij zich kan wenden en op Wie hij een beroep mag doen. Waarom zouden we in dit geval geen recht verwachten, net als in het geval van de weduwe?

Tot zover geeft deze gelijkennis ons aanleiding om de stelling dat God recht zal doen aan Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, te onderbouwen met het argument dat de weduwe in de gelijkennis en de uitverkorenen van God vergelijkbare redenen hebben om hun zaak te bepleiten.

2. Sterkere argumenten

De argumenten waarmee de uitverkorenen tot God komen, zijn bovendien vele malen sterker dan de argumenten die de weduwe in de gelijkennis aanvoert. Dit zal blijken als we nu vanuit drie verschillende invalshoeken naar beide gevallen kijken. We zullen stilstaan bij degenen die de zaak inbrengen, degenen die de zaak behandelen en de zaken zelf.

De smekelingen

Als we de smekelingen in beide gevallen in ogenschouw nemen en met elkaar vergelijken, treffen we in het eerste geval een arme, alleenstaande vrouw aan. Er is in deze gelijkenis slechts één persoon die een klacht komt indienen bij de rechter. In het andere geval is er sprake van alle uitverkorenen samen, die zich als een machtig lichaam verenigen en als het ware uit één mond tot de hemelse Rechter roepen. Wat een onevenredige vergelijking! Hoeveel te meer zullen zij dan de overwinning behalen!

De vrouw in de gelijkenis is een gewone vrouw, iemand van lagere stand, zoals uit alles blijkt. Er wordt namelijk niet gezegd dat zij een bijzondere positie bekleedde, wat extra gewicht in de schaal zou kunnen leggen voor haar zaak. De gemeenschap van uitverkorenen echter is een uitgelezen gezelschap. Het zijn mensen die apart zijn gezet van de anderen. Zij onderscheiden zich doordat God Zijn eigen zegel op hen heeft gezet. In het boek Openbaring wordt uit de verschillende stammen steeds een bepaald aantal mensen verzegeld (zie Openb. 7:4-8). Al Gods uitverkorenen zijn verzegelden, zij dragen een ereteken. 'Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn' (2 Tim. 2:19).

De vrouw is niet verwant aan degene tot wie ze haar smeekbede richt. Er staat nergens dat ze ook maar in enige relatie staat tot deze man. Ze komt alleen tot hem als de rechter in haar stad. Maar in het andere geval zijn de smekelingen Gods uitverkorenen, Zijn eigen volk dat Hij tot Zich trekt, 'de geroepenen, en uitverkorenen en gelovigen' (Openb. 17:14). Denkt u dan niet dat deze smekelingen eerder gehoor zullen vinden?

Degenen tot wie de smeekbeden worden gericht

Als we nu bedenken tot wie de smeekbeden worden gericht, kunnen we in algemene zin opmerken dat dit in het ene geval een mens is en in het andere geval God.

De rechter in de eerste zaak is een goddeloos en werelds persoon, iemand die God niet vreest en geen mens ontziet. Hij heeft voor niemand oog, niet voor God en ook niet voor een mens. Hij is een verachtelijk en ellendig schepsel, volledig op zichzelf gericht. Hij denkt aan niets anders dan zijn eigen gemak en rust. Hij vreest God niet en heeft geen enkele achting voor mensen.

In de andere zaak wordt de heilige God aangesproken. Zijn eigen heiligheid is een eeuwigdurende verplichting aan Zichzelf om altijd het goede te doen. Het is onmogelijk dat Zijn daden iets anders reflecteren dan Zijn rechtschapenheid.

De rechter op wie een beroep wordt gedaan in de eerste zaak is een genadeloos mens, in het andere geval gaat het om een genadige God. Wat een verschil! De aardse rechter is een onbarmhartige man die met niemand medelijden heeft, behalve met zichzelf. Hij is immers bang dat de weduwe hem zal uitputten en uiteindelijk zijn hoofd zal breken door haar voortdurende geroep en geschreeuw. Afgezien daarvan lijkt er bij hem totaal geen sprake van meelevens of innerlijke bewogenheid.

Maar in het andere geval is het de Vader van barmhartigheid op Wie een beroep wordt gedaan. Bij Hem is er een overvloed van mededogen en vriendelijkheid. Zijn innerlijke barmhartigheid voor behoeftige, ellendige mensen is groot en krachtig, omdat Zijn wil in overeenstemming is met Wie Hij is. Hij is de Bron en Fontein van alle medeleven en ontferming die onder Zijn schepselen worden aangetroffen. Ouders zijn bewogen met het hun kinderen. Mensen zijn met innerlijke barmhartigheid vervuld over hun medemensen die onderdrukt worden en in nood verkeren. Alles heeft een bron. Uit welke bron komt dan dit alles voort? Het kan geen hogere of lagere Bron zijn dan de grote Vader der barmhartigheden. Zal Hij dan Zijn uitverkorenen niet horen?

In de eerste zaak is het een onrechtvaardig man die wordt aangeroepen, in het tweede geval is het de rechtvaardige God. Zijn heiligheid

verplicht Hem te doen wat goed en passend is. Zijn rechtvaardigheid, ook één van Zijn Goddelijke eigenschappen, noodzaakt Hem om recht te spreken en dat ook uit te voeren. Het heeft God in Zijn barmhartigheid behaagd Zichzelf een wet op te leggen en genadig te zijn voor degenen die Hem toebehoren. (Ook al is het onmogelijk dat God een mens in enig opzicht onrecht zou aandoen, mensen kunnen elkaar wel onrecht aandoen. En het is onloochenbaar dat degenen die nauw aan Hem verbonden zijn, die Hij uit de wereld heeft uitverkoren en tot Zich heeft geroepen, door de wereld het slechtst worden behandeld.) Gerechtigheid is een wezenlijk aspect van Zijn unieke goddelijke glorie. Zal de Rechter van de hele aarde dan ook in deze zaak geen recht doen?

De zaken zelf

Laten we nu de zaken zelf bekijken. Ook daarbij zullen we zien dat de argumenten in één van beide zaken veel zwaarder wegen.

De zaak van de weduwe betrof slechts iets persoonlijks, iets wat goed was voor haar alleen. Gods uitverkorenen hebben echter een gemeenschappelijk belang, dat samenvalt met datgene wat ook voor God belangrijk is. Dus wat de uitverkorenen ook bepleiten bij God, het moet wel een zaak zijn die breed gedragen wordt, iets waarover ze het allemaal eens zijn. Ze vinden elkaar op hartsniveau en hun verlangens vallen samen. Er is een groot verschil tussen één persoon die een specifiek verlangen in haar privéomstandigheden bevredigd wil zien en al Gods uitverkorenen die samen volharden in hun gemeenschappelijke smeekbeden. Zo is het met het geroep van de uitverkorenen tot God in deze zaak. Hier zijn ze het allemaal over eens; hierin komen al hun verlangens samen.

Let ook op de manier waarop beide zaken worden ingebracht. De weduwe komt op eigen titel, maar de smeekbeden van de uitverkorenen worden allemaal aangedragen in de naam van de grote Middelaar en Voorbidder. Dat geeft onuitsprekelijk meer verwachting dat hun smeekbeden zullen zegevieren. Zij komen in de naam van Hem, Die op de meest nauwe manier verwant is aan de Rechter en

aan henzelf. 'Wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige' (1 Joh. 2:1). Het staat er in het algemeen: 'bij de Vader', niet Zijn Vader, of onze Vader, maar de Vader van zowel Hem als ons. Aangezien we in Hem zo'n uitnemende Voorspraak hebben, zullen we er dan niet op vertrouwen dat Hij ons zal verhoren?

De smeekbede van de weduwe wordt ingegeven door haar eigen gevoel van urgentie en noodzaak. Ze ziet geen andere weg dan dat ze haar nood klaagt bij de enige rechter die ze kent. Het is haar eigen geest die haar klacht dicteert, want zij is de enige die haar eigen nood en behoefte kent. De gebeden van al Gods uitverkorenen komen echter voort uit een andere bron. Als zij zelf niet weten te bidden zoals het behoort, komt de Geest hun zwakheden te hulp met woordloze zuchten (zie Rom. 8:26). Dit is de 'Geest der genade en der gebeden' (Zach. 12:10), wiens werk het is om de smeekbeden van Gods uitverkorenen in te dienen bij de hoogste Rechter en voor hen te pleiten. Tegelijkertijd werkt Hij ook krachtig in hun eigen hart, zodat Gods hart en het hart van de uitverkorenen als het ware door de Geest met elkaar worden verenigd. Zullen Gods kinderen dan niet hopen te overwinnen? Als ze hun gebeden uitspreken, kunnen ze zeggen, net als alle uitverkorenen: 'Heere, ik spreek nu niet uit mezelf. U hebt mij geleerd te bidden. Uw Geest moedigt me ertoe aan en zet me op dit spoor. Uit mezelf zou ik nooit zo hebben gebeden, nooit zou ik zo hebben geroepen en nooit zouden dergelijke verlangens in mijn hart zijn opgekomen, als U ze niet in mijn hart had gegeven.' Zal God dan Zijn eigen uitverkorenen niet horen die smeekbeden opzenden die Hij Zelf in hun hart heeft gelegd? Zal Hij niet antwoorden op verlangens die Hij Zelf heeft opgewekt? Zou Hij dergelijke verlangens opwekken met het doel Zijn uitverkorenen teleur te stellen? Zou Hij ervoor zorgen dat Zijn kinderen het bidden op den duur opgeven doordat Hij hun smeekbeden afwijst en hen met lege handen laat staan?

Het doel van beide smeekbeden is ook anders. De weduwe streeft slechts haar eigen belang na, ze verlangt naar verlichting voor zichzelf. De uitverkorenen streven echter naar iets wat ook Gods

verlangen is met betrekking tot de grote zaken die heel Zijn gemeente aangaan. Zij weten dat Gods zaak verbonden is met die van henzelf. Daarom kunnen ze met Daniël bidden, vanuit de grond van hun hart: 'Vertraag het niet! Om Uws Zelfs wil, o mijn God! Want Uw stad, en Uw volk is naar Uw Naam genoemd' (Dan. 9:19). Al Gods kinderen weten het: 'U schaamt Zich niet om onze God genoemd te worden. U hebt ons aan Uzelf verbonden in een nauwe relatie. Het is smartelijk om anderen te horen spotten met onze God. Het is als een zwaard in ons binnenste als ze ons vragen: "Waar is uw God?" Uw zaak en die van ons zijn één en dezelfde. Sta dan op, wacht niet met rechtdoen omwille van Uw eigen Naam!'

Op deze en dergelijke manieren bidden en smeken de uitverkorenen. Als één zo'n weduwe in haar eigen belang al met succes een beroep doet op een rechter die haar in eerste instantie negeert, hoeveel te meer zal God dan recht doen aan Zijn uitverkorenen als ze dag en nacht gezamenlijk en met veel sterkere argumenten de grote God van hemel en aarde aanroepen?

Toepassing

Laten we dit alles ten slotte kort toepassen. Uit deze geschiedenis kunnen we de volgende dingen leren. Ten eerste, hoe groot is het voorrecht als we mogen weten te behoren tot de uitverkorenen van God. Laten we ons daarom benaastigen onze roeping en verkiezing vast te maken (zie 2 Petr. 1:10). Dan zijn we immers deel van een gemeenschap die voortdurend gebeden opzendt die zeker verhoord zullen worden. Wat een groot voorrecht, wat een zegen is dat! Als we beseffen dat Gods uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, zonder twijfel door Hem zullen worden verhoord, dan zouden we elke minuut van de dag met onze roeping en verkiezing bezig moeten zijn, totdat we zeker weten dat we tot Gods uitverkorenen behoren. Dan zullen we gebeden opzenden die God aangenaam zijn, die dezelfde strekking hebben en tot dezelfde God worden gericht als de gebeden die al vanouds door de uitverkorenen worden opgezonden. Ten tweede, zolang Gods uitverkorenen in deze wereld zijn, moeten

ze biddende mensen zijn. Een geest van voortdurend gebed is kenmerkend voor Gods uitverkorenen, die door Hem uit een zondige wereld bijeen worden verzameld. Laten we onszelf dus naarstig onderzoeken. Hoe staat het met ons hart ten opzichte van God? Is het gericht op gebed? Is het onze geestelijke natuur geworden om te bidden? Zo natuurlijk als ademen is voor een levend mens, zo natuurlijk en aangenaam is bidden voor een wederom geborene. Uitverkorenen zijn smekelingen, elk moment van hun leven. Een van hun belangrijkste bezigheden is het gebed. Het hart van de uitverkorene dringt hem voortdurend tot het gebed, omdat dezelfde Geest in hem woont Die in al Gods kinderen woont en werkt.

Ten derde, hoe ellendig zijn degenen die openbaar komen als verklaarde vijanden van de gemeente van God in deze wereld. Het is een vreselijke toestand waarin zij zich bevinden. Alle uitverkorenen van God roepen en bidden dag en nacht tegen hen in. Wat zal er uiteindelijk van hen terechtkomen? Wie zou niet vrezen in zo'n toestand te verkeren, iemand te zijn over wie Gods uitverkorenen dag en nacht hun smeekbeden en klachten tot de Rechter opzenden? Gods kinderen bidden eenparig tegen de vijanden van Gods Naam en Zijn zaak. Iedereen is erbij betrokken en de roep van de hele gemeente stijgt op tegen elke vijand die volhardt in zijn vijandschap tegen de zaak van onze Heere en Zijn Christus. Ieder die bedenkt waar dit op uitloopt, zou moeten beven. Wat een angstaanjagende stormen van toorn en wraak zullen uiteindelijk losbarsten over degenen tegen wie Gods uitverkorenen voortdurend strijden in het gebed!

Tot slot, er is totaal geen reden om moedeloos te worden of te zwakken in onze gebeden, ervan uitgaande dat de hoofdinhoud van ons gebed alle uitverkorenen aangaat. Als dat het geval is, mogen we met vertrouwen bidden. Inderdaad, als we uit ijdele overwegingen en ongegrond ons hart zetten op een specifieke zaak waar we alleen zelf iets aan zouden hebben, als niets ons zou bevredigen dan wanneer we dit of dat zouden ontvangen, dan kunnen we bidden tot we een ons wegen, maar leidt dat tot niets. Er is geen aangenaam

gebed, behalve het gebed in geloof. Als een gebed buiten de grenzen van de belofte treedt, kan het geen gelovig gebed zijn. Als ik dus bid om iets waar nooit een belofte voor is gegeven, mag ik wel dankbaar zijn als God mijn gebed niet verhoort!

Zaken waar God geen algemeen geldende belofte over heeft gegeven

Er zijn dingen waar God geen absolute, algemeen geldende belofte over heeft gegeven. Dit zijn bijvoorbeeld zaken die op zichzelf veranderlijk van aard zijn. Of het gaat om dingen die niet intrinsiek goed of slecht zijn, omdat ze in een bepaalde situatie voor iemand goed kunnen zijn, maar op een ander moment of voor iemand anders niet. Want er kunnen bepaalde omstandigheden zijn die de zaak zo veranderen, dat de vervulling van een belofte op dat moment overschaduwd zou worden door een veel groter kwaad. Als het dus gaat om dingen die op zichzelf niet goed of slecht zijn, maar waarbij dit van de omstandigheden afhangt, dan kan er geen algemeen geldende belofte over zijn gedaan. Want stel dat de omstandigheden dusdanig zijn dat de vervulling van een belofte niet tot iets goeds leidt, maar tot iets kwaads, dan zou de inhoud van de belofte iets kwaads zijn – en dat is tegenstrijdig en absurd.

Het is mogelijk dat uiterlijke of wereldse dingen die op zich goed zijn en soms de dienst van God lijken te bevorderen, Gods kinderen toch meer kwaad doen dan goed. In Zijn genadige zorg houdt God toezicht op hun daden en op alles wat hun levenspad kruist. Hij is het beste in staat om te beoordelen of iets goed is of niet. Daarom kunnen dingen die onder bepaalde omstandigheden eerder schadelijk dan voordelig zijn, geen deel uitmaken van Zijn algemeen geldende belofte. God weet wanneer het voor Zijn kinderen beter is om dergelijke dingen niet te ontvangen. Vergeleken met een groter goed moet een kleiner goed dus weleens kwaad worden genoemd. En zoals ik al zei, is het onredelijk om het kwaad als de inhoud van een belofte te beschouwen.

Wanneer Gods over iets van deze aard geen algemeen geldende belofte heeft gegeven, valt het onder de vrijheid van handelen van onze grote Heere Die in Zijn wijsheid en goedheid ons leven leidt. Dan kunnen we ons geloof alleen beoefenen in overeenstemming met de strekking van dit soort beloften. Dat wil zeggen, we geloven dat we bepaalde dingen zullen ontvangen als het goed is in Gods ogen; zo niet, dan zal Hij ze achterhouden, en ook dat is dan louter goedheid en trouw aan ons.

Absolute beloften aan Gods uitverkorenen

God heeft echter ook absolute beloften gedaan aan al Zijn uitverkorenen. In deze zaken mogen we ons geloof alle ruimte geven. Het is onredelijk om te wanhopen als we bidden om de vervulling van zulke beloften. Het is net zo onredelijk om te betwijfelen dat we de dingen zullen ontvangen die goed voor ons zijn. Wat God in Zijn onfeilbare wijsheid bepaalt, zal ons ten goede komen. Laten we zonder enige terughoudendheid biddend aandringen op de vervulling van de beloften die God aan alle uitverkorenen heeft gedaan. Waak daarbij voor ook maar de minste schroom of wantrouwen.

God heeft Zijn uitverkorenen in deze wereld grote en heerlijke dingen beloofd, op Zijn eigen tijd en wijze. Hij heeft ons echter niet geopenbaard wanneer dat zal zijn. Toch mogen wij met dit onvoorwaardelijke geloof tot God gaan en bidden dat Hij de koninkrijken van deze wereld zal maken tot de koninkrijken van onze Heere en Zijn Christus, Die voor eeuwig zal regeren (Openb. 11:15). We mogen bidden dat de berg van het huis van de HEERE vast zal staan als de hoogste van de bergen (Jesaja 2:2). We mogen bidden om de komst van de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waar gerechtigheid zal wonen (2 Petr. 3:13).

Maar we maken dit alles tot een persoonlijke zaak als we tot Hem gaan en het uitroepen: 'O, vervul deze beloften nu! Vervul ze in mijn tijd, zodat mijn ogen het zullen zien!', zeker als we Hem hier als het

ware toe proberen te dwingen en ons niet onderwerpen aan Zijn volmaakte wijsheid en wil. Als we echter in het algemeen om de vervulling van deze dingen bidden, laten we dat dan doen met een hart vol hoop, geloof en vreugde, wetend dat het zal gebeuren. Zo'n gebed blijft niet onverhoord, want het spreekt vanzelf dat al Gods uitverkorenen hierom bidden.

Gebed voor onze persoonlijke geestelijke behoeften

Als het gaat om specifieke aangelegenheden van onze ziel, zorg er dan voor dat u bidt om dingen die absoluut noodzakelijk zijn en binnen de beloften voor al de uitverkorenen vallen. Laten we bidden dat het lichaam van zonde en dood niet over ons zal heersen, dat de genade levend blijft, onderhouden wordt en zelfs wordt vermeerderd. Laten we bidden dat we zullen groeien, en van kracht tot kracht verder gaan, totdat we zullen komen 'tot een volkomen man, tot de maat van de grootte der volheid van Christus' (Ef. 4:13). Dit is het gemeenschappelijke verlangen van alle uitverkorenen.

Onze gebeden vallen samen met die van hen, die het voortdurend uitroepen tegen het lichaam van de zonde en de dood, die grote en meest gewelddadige vijand waarvan we verlost willen worden. Dan kunnen we er zeker van zijn dat onze gebeden effect zullen hebben en niet verloren gaan. God zal ze zeker verhoren.

Als we bidden om Zijn Goddelijke tegenwoordigheid, weet dan: Hij heeft beloofd dat Hij degenen die Hem aankleven nooit zal begeven en niet zal verlaten (zie Hebr. 13:5). Wat Hij ook doet, Hij zal nooit de band tussen Hemzelf en ook maar één van Zijn uitverkorenen verbreken. Wanneer zij roepen: 'Heere, begeef en verlaat mij niet!' zullen ze zeker worden verhoord. En als we bidden of we Zijn Goddelijke tegenwoordigheid nadrukkelijker mogen ervaren in een bepaalde situatie, of in een periode van problemen en beproeving, zal God Zich niet onbetuigd laten. Als iemand Zijn tegenwoordigheid begeert, zeg ik, met betrekking tot een bepaalde plicht, zal God dat gebed verhoren.

Ik hoop dat u verlangend en vurig bidt om Gods meer onmiddellijke nabijheid wanneer de tijd nadert dat u tot de Tafel van de Heere zult gaan. Vanouds strekken al Gods uitverkorenen zich dan bid-dend naar Hem uit en verlangen ze ernaar om juist in zulke tijden God te ontmoeten. Ze zien ernaar uit dat er werkelijk gemeenschap zal zijn tussen hun ziel en Hem Die ze liefhebben, in de mate zoals het Hem goeddunkt. God zal deze smeekbeden, die al Zijn kinderen tot Hem opzenden, zeker horen. Zulke gebeden, aan Hem gericht, zullen niet tevergeefs zijn. Daarom moeten we erop toezien dat we niet vertragen in het gebed.

Verslap niet in het gebed

Dit vertragen kan twee verschillende oorzaken hebben, namelijk een kwijnend geloof of een kwijnend verlangen. Als we bidden terwijl het ons eigenlijk niet uitmaakt of we dat wel doen of niet, zal ons gebed traag en zwak zijn. Het woord dat in onze tekst vertaald wordt met 'vertragen', kan ook worden vertaald als 'moe worden' of 'verslappen'. In Galaten 6:9 staat: 'Doch laat ons, goed doende, niet vertragen [Engels: verslappen]; want te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen [Engels: vertragen]'. Let er dus op dat u niet het gebed van de luiaard bidt, of dat op zijn manier doet. 'De begeerte van de luiaard zal hem doden, want zijn handen weigeren te werken' (Spr. 21:25). Zijn eigen begeerten dragen geen leven in zich. Ze betekenen zelfs de dood voor zijn hart. Het zijn kille verlangens die doodsheid teweegbrengen in de ziel en haar geen leven geven.

Ook als het geloof verflauwt, vertragen we in het gebed. Jakobus zegt dat de man die op- en neergeworpen wordt als een golf in de zee niet moet denken 'dat hij iets ontvangen zal van de Heere' (Jak. 1:7). Wat? Tot God komen en niet verwachten iets van Hem te ontvangen! Dan stemmen we als het ware in met de atheïsten en andere Godontkenners die zeggen: 'Welk nut heeft het dat we tot Hem hebben gebeden of Zijn inzettingen hebben onderhouden?' Dan

komen we met een koud en ongevoelig hart in Gods tegenwoordigheid en is onze geest versuft. En nadat we hebben gebeden, bekommeren we ons er niet om of God ons gebed verhoort.

Mensen die alleen uit gewoonte bidden of voor de vorm, zodat ze daarna kunnen zeggen: 'Zo, ik heb mijn plicht weer gedaan', kunnen net zo goed niet bidden. Wie zonder enige verwachting tot God komt en tot Hem bidt als tot Iemand Die hem niet kan verlossen, hoeft niet te denken dat hij iets uit Zijn hand zal ontvangen.

Met zo'n houding maken we het grote Voorwerp van onze aanbidding te schande. Dan doen we alsof we slechts een afgod vereren wanneer we bidden tot de ware, levende God! Dan zetten we Hem op gelijke hoogte met de afgoden van de heidenen, van wie gezegd wordt dat ze ogen hebben, maar niet zien; dat ze oren hebben, maar niet horen, en dat ze net zomin goed kunnen doen als kwaad.

Dergelijke gebeden hebben geen enkele betekenis, want ze zijn vernederend en een onbeschaamde belediging voor onze grote God. Alsof Gods opdracht aan de mensenkinderen om te bidden onredelijk en doelloos was! Op zo'n manier bekritisieren we de wijsheid van Zijn wet, aangezien het onredelijk is iemand een doelloze opdracht te geven. Of, alsof Hij niet bij machte is te doen wat we Hem vragen, ondanks dat Hij Zelf heeft gezegd dat we tot Hem moeten komen! In beide gevallen kan het niet anders dan een belediging voor God zijn dat we met een twijfelmoedig hart tot Hem komen. Als onze verlangens verflauwen, zijn we slechter dan de vasthoudende weduwe. Als ons geloof kwijnt, maken we God slechter dan de onrechtvaardige rechter.